

ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΩΝ ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 2024

ΚΥΡΙΑΚΗ ΣΤ' ΜΑΤΘΑΙΟΥ (Ματθ. θ' 1-8) 4 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 2024

Ο ευαγγελιστής Ματθαῖος μᾶς διηγήθηκε σήμερα, ἀγαπητοὶ ἀδελφοί, τὸ θαῦμα τῆς θεραπείας τοῦ παράλυτου τῆς Καπερναοῦμ. Ὁ Χριστὸς δίδασκε στὸ ἐσωτερικὸ ἐνὸς σπιτιοῦ καὶ εἶχε συγκεντρωθεῖ πολὺς κόσμος. Ὁ παράλυτος ἦταν ξαπλωμένος σὲ ἓνα κρεβάτι καὶ μεταφερόταν ἀπ' τοὺς φίλους του. Οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ ἐπινόησαν ἓνα τρόπο νὰ πλησιάσουν τὸν Χριστό. Ἐπειδὴ ὁ κόσμος ἦταν πολὺς καὶ ἄκουγαν μὲ προσοχὴ τὸ κήρυγμα τοῦ Χριστοῦ, οἱ τέσσερις φίλοι τοῦ ἀρρώστου ἀνέβηκαν στὴν στέγη, ἀφαίρεσαν ἓνα τμήμα τῆς καὶ κατέβασαν ἀπ' τὸ σημεῖο ἐκεῖνο τὸ κρεβάτι μὲ τὸν ἄρρωστο φίλο τους μπροστὰ στὸν Χριστό. Γιὰ νὰ ἐπιτύχουν τὴν θεραπεία τοῦ ἀρρώστου, οἱ φίλοι του ἦταν πρόθυμοι νὰ πράξουν ὅ,τιδήποτε χρειαζόταν. Μεγαλύτερη ἐντύπωση, ὡστόσο, προκαλεῖ ἡ πρώτη ἀντίδραση τοῦ Χριστοῦ σὲ αὐτὴν τὴν ἀσυνήθιστη κίνηση. Ὅλοι περίμεναν νὰ ἀκούσουν ἀπ' τὸ στόμα τοῦ Χριστοῦ νὰ δώσει τὴν ἐντολὴ στὸν παράλυτο νὰ ἐγερθεῖ ἀπ' τὸ κρεβάτι καὶ νὰ ἀρχίσει νὰ βαδίζει. Ὁ Χριστὸς ὅμως ἀμέσως ἀπευθύνθηκε στὸν ἄρρωστο μὲ τὰ λόγια «παιδί μου, σοῦ συγχωροῦνται οἱ ἁμαρτίες σου».

Ὁ Χριστὸς δηλώνει γιὰ τὸν ἑαυτό Του ὅτι ἔχει τὴν ἐξουσία νὰ συγχωρεῖ ἁμαρτίες, ἀλλὰ οἱ φαρισαῖοι παρακολουθοῦν μὲ προσοχὴ τὶς κινήσεις καὶ τὰ λόγια Του. Οἱ ἀντίπαλοι τοῦ Χριστοῦ θεωροῦν ὅτι ἡ δήλωση αὐτὴ ἀποτελεῖ «βλασφημία», ἐπειδὴ μόνο ὁ Θεὸς ἔχει αὐτὴν τὴν ἐξουσία τῆς ἀφέσεως τῶν ἁμαρτιῶν. Ὅποιοσδήποτε ἄλλος δηλώνει ὅτι συγχωρεῖ ἁμαρτίες εἴτε εἶναι ἴσος μὲ τὸν Θεὸ εἴτε ψεύδεται καὶ βλασφημεῖ. Ἀκολουθεῖ ἡ ἐντονη ἀντιπαράθεση τοῦ Χριστοῦ μὲ τοὺς φαρισαίους, ὅταν ὁ Χριστὸς ξεσκεπάζει τὶς ἐνδόμυχες σκέψεις τους μπροστὰ στὸ πλῆθος. Οἱ φαρισαῖοι δὲν θέλουν νὰ πιστεύσουν ὅτι ὁ Χριστὸς εἶναι Θεός. Ὁ Χριστὸς ὅμως, γιὰ νὰ τοὺς ἀποδείξει ὅτι εἶναι Θεός, ἀποκαλύπτει τὶς κρυφές σκέψεις τους. Ἐὰν εἶναι Θεός, τότε ἔχει τὴν ἐξουσία νὰ συγχωρεῖ τὶς ἁμαρτίες. Καὶ γιὰ νὰ φύγει καὶ ἡ τελευταία ἀμφιβολία ἀπ' τὴν σκέψη τους, δίνει τὴν ἐντολὴ στὸν παράλυτο νὰ ἐγερθεῖ ἀπ' τὸ κρεβάτι καὶ νὰ ἀρχίσει νὰ βαδίζει. Ἐὰν ὁ Χριστὸς εἶχε τὴν πλήρη ἐξουσία ἀφέσεως τῶν ἁμαρτιῶν, τότε ἔχει καὶ τὴν δύναμη νὰ ἐπιτελεῖ σωματικὲς θεραπείες.

Οἱ ἀντιλήψεις τῆς ἐποχῆς ἐκείνης συνέδεαν τὴν ἁμαρτία μὲ τὴν ἀσθένεια. Οἱ ἄρρωστοι θεωροῦνταν ὅπωςδήποτε ἁμαρτωλοί, ἢ ὅποιαδήποτε συγκεκριμένη ἀσθένεια ἦταν ἢ τιμωρία ἀπ' τὸν Θεὸ γιὰ τὶς ἁμαρτίες τους. Ἀπὸ κοινωνικῆς πλευρᾶς οἱ ἄρρωστοι στιγματίζονταν,

καταδικάζονται σὲ ἀπομόνωση καὶ ἀντιμετωπίζονται μὲ περιφρόνηση. Ὁ Χριστὸς προφανῶς δὲν συμφωνεῖ μὲ αὐτὴν τὴν προκατάληψη. Βεβαίως, στὴν πρὸς Ρωμαίους ἐπιστολὴ διαβάζουμε ὅτι «δι' ἐνὸς ἀνθρώπου», δηλ. μὲ τὸ προπατορικὸ ἀμάρτημα, εἰσῆλθε στὴν ζωὴ τῶν ἀνθρώπων ἡ ἀμαρτία καὶ ὁ θάνατος καὶ κατ' ἀνάλογο τρόπο μὲ τὸν Χριστὸ δίδεται σὲ ὅλους ἡ σωτηρία. Ὡστόσο, δὲν εἶναι εὐκόλο νὰ δεχθοῦμε ὅτι ὅλοι ἀνεξαίρετως οἱ ἄρρωστοι ὑποφέρουν, ἐπειδὴ τιμωροῦνται ἀπ' τὸν Θεὸ γιὰ τὶς ἀμαρτίες τους. Πολλὲς φορές ἄλλωστε βλέπουμε καὶ μεγάλους ἀγίους νὰ βασανίζονται πάνω στὸ κρεβάτι τοῦ πόνου περισσότερο ἀπ' τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους.

Στὶς εὐαγγελικὲς διηγήσεις τῶν θαυμάτων τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ ὑπάρχουν ἄλλες δύο περιπτώσεις σχετικὲς μὲ τὸ θέμα αὐτό. Ἡ μία ἀπ' αὐτὲς εἶναι ὁ παράλυτος τῆς δεξαμενῆς Βηθεσδᾶ στὰ Ἱεροσόλυμα. Ὄταν ὁ Χριστὸς συνάντησε τὸν ἄνθρωπο αὐτὸν στὸν Ναὸ τῶν Ἱεροσολύμων ἄρκετὸ καιρὸ μετὰ τὴν πραγματοποίησιν τοῦ θαύματος, τότε ἔδωσε σὲ αὐτὸν τὴν πολὺ χαρακτηριστικὴ συμβουλή. «Τώρα θεραπεύθηκες, ἀλλὰ πρόσεχε, μὴν συνεχίζεις νὰ ἀμαρτάνεις ἀπ' ἐδῶ καὶ πέρα, γιὰ νὰ μὴν πάθεις κάτι χειρότερο». Ἡ ἀμαρτία φθείρει τὴν ψυχὴ, ἀλλὰ καταστρέφει καὶ τὸ σῶμα. «Ἀπὸ τῶν πολλῶν μου ἀμαρτιῶν, ἀσθενεῖ τὸ σῶμα, ἀσθενεῖ μου καὶ ἡ ψυχὴ», ὅπως ψάλλουμε κατὰ τὴν περίοδο αὐτὴν. Ἐὰν τὸ θαῦμα ἐπαναφέρει τὴν ὑγεία στὸν σωματικὸ ὀργανισμὸ τοῦ ἀνθρώπου, ὥστε αὐτὸς νὰ συνεχίσει νὰ ἀμαρτάνει ὅπως πρὶν, τότε θὰ ἦταν προτιμότερο νὰ παρέμενε ἀσθενὴς ὁ ἄνθρωπος. Ἡ ἄλλη περίπτωση εἶναι ὁ ἐκ γενετῆς τυφλός. Οἱ μαθητὲς τοῦ Χριστοῦ ἐξ ἀρχῆς ἔθεσαν τὸ ἐρώτημα στὸν Διδάσκαλό τους, ποιὸς ἄραγε ἔφταιξε καὶ ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς γεννήθηκε τυφλός; Μήπως οἱ γονεῖς του ἢ μήπως αὐτὸς ὁ ἴδιος πρὶν ἀπ' τὴν γέννησή του. Ὁ Χριστὸς διέψευσε μὲ κατηγορηματικὸ τρόπο καὶ τὰ δύο ἐνδεχόμενα. Καὶ πρόσθεσε ὅτι ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς γεννήθηκε τυφλός, γιὰ νὰ δοξασθεῖ ὁ Θεός. Ἐννοοῦσε ὅτι μὲ τὸ συγκεκριμένο θαῦμα θὰ ἀποδεικνυόταν ἡ δύναμη τοῦ Θεοῦ καὶ ἡ Θεότητα τοῦ Χριστοῦ.

Στὴν δική μας ἐποχὴ, ἀγαπητοὶ ἀδελφοί, κυριαρχεῖ ἡ ἐπιστήμη. Οἱ αἰτίες τῶν ἀσθενειῶν ἀποδίδονται στὴν δράση τῶν μικροβίων. Καὶ ἡ ἀποκατάστασις τῆς ὑγείας ἐπιδιώκεται μὲ τὴν χρῆση φαρμάκων ἢ μὲ τὶς χειρουργικὲς ἐπεμβάσεις. Καὶ εἶναι βεβαίως δῶρο τοῦ Θεοῦ στοὺς ἀνθρώπους ἡ ἰατρικὴ ἐπιστήμη, ὅπως μᾶς διαβεβαιώνει ἤδη ἡ Παλαιὰ Διαθήκη. Καὶ δὲν εἶναι εὐχάριστη κατάστασις οἱ κάθε εἶδους ἀσθένειες. Εἶναι λογικὸ νὰ ἐπιζητοῦμε τὴν ἀπαλλαγὴ μας ἀπ' αὐτὸν τὸν πειρασμὸ καὶ ἀπὸ ὅποιονδήποτε ἄλλο μέσα στὴν ζωὴ. Τὸ πρόβλημα εἶναι ὅτι οἱ ἄνθρωποι σήμερα ἀδυνατοῦν νὰ ἀντιμετωπίσουν τὴν ἀσθένεια ὡς μία εὐκαιρία προσεγγίσεως μὲ τὸν Θεό. Ἡ ἀσθένεια εἶναι δυνατὸν νὰ ἀποτελέσει μιὰ τέτοια μοναδικὴ εὐκαιρία στὴν ζωὴ μας, ὅταν ἀξιοποιηθεῖ ὡς περίοδος μετανοίας, καλλιιεργείας τῶν χριστιανικῶν ἀρετῶν καὶ προετοιμασίας γιὰ τὴν αἰωνιότητα.

π. Ν.Η.

[dkpdf-button]